

i det her. Jeg tror godt, jeg kender ministerens svar, nemlig at de sikkert er velvalgte og passende, men der ligger nogle ting heri, som også er signaleret af ordførere her i dag, og som jeg synes ministeren skulle lytte til, og det er det der med, hvor langt man straffer ud i de enkelte led.

Men når nu man har gode erfaringer med det her og der alligevel kan ske fejl derude i samfundet, er ministeren så ikke enig i, at der er behov for en lang række ting? Jeg kan lige så godt annoncere nu i forhold til det, jeg nævnte på talerstolen om, at handelserhvervene har lavet en rapport, der handler om sort økonomi, og hvori der er en lang række anbefalinger, at det vil jeg gerne have at man kommenterer under udvalgsarbejdet – det ville være urimeligt at bede ministeren om at gøre det nu.

Jeg kan simpelt hen ikke forstå langmodigheden med den der logbog. Hvorfor ikke indføre ansættelsesbeviser fra første dag? Ministeren siger jo netop, at man jo alligevel skal have skattekort og en lønkonto, hvor man kan sætte lønnen ind, hvorfor så ikke få udarbejdet resten? Så kan man ikke bruge den undskyldning med, at man bare lige kom forbi.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nu skal det administrative besvær jo sættes i forhold til den praktiske nytte, som man kan have af det, og jeg tvivler på, at man kan have nytte af at skulle udstede ansættelsesbeviset allerede fra første dag, for langt de fleste arbejdsgivere har jo orden i papirerne.

Kl. 15.25

Loven og EU-forordningen om det kræver jo i dag, at man har 1 måneds frist til at udstede ansættelsesbeviset. Men det betyder jo ikke, at man har 1 måneds frist til at bringe orden i, at man ved, hvem der arbejder der osv. Så vi skal i hvert fald se nøje efter, om bøvlet står mål med gevinsten ved det.

Det, der er fordelen ved logbogen, er jo, at vi kan pålægge de arbejdsgivere, som vi har konstateret ikke har orden i papirerne, at de fremover skal føre en sådan logbog.

Må jeg så omkring selve balancen sige, at fair play-udspillet jo dels vedrører Beskæftigelsesministeriet, dels Skatteministeriet. Og når man ser det samlede forslag, er der en udmærket balance i det her. Skatteministeriet har 17 forslag, der vedrører arbejdsgivere, og 1 forslag, der vedrører lønmodtagere. Vi har i Beskæftigelses-

ministeriet 5 forslag, der vedrører arbejdsgivere, og der er 6 forslag, der vedrører lønmodtagere. Så jeg synes, at der ud fra en overordnet betragtning er en rimelig balance i dette udspil.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil gerne fortsætte med spørgsmålet om proportionalitet. Proportionalitet er jo ikke et spørgsmål om, hvorvidt et ministerium har leveret x antal forslag om samme tema i forhold til Beskæftigelsesministeriet. Det er jo sådan set proportionalitet i forhold til den straf, man giver en lønmodtager, som forbryder sig mod reglerne ved at arbejde sort/illegalt, og den, man giver vedkommendes arbejdsgiver.

Det siger jo sig selv, at hvis en person på kontanthjælp skal have trukket 10 pct. og vedkommende har en arbejdsgiver, som eksempelvis har 1 mio. kr. i indtægt, så skal der vel også tages 10 pct. dér. Derfor drejer spørgsmålet sig om, at vi er nødt til at få et præcist overblik over, hvordan proportionalitetsprincippet er.

Jeg vil godt bede ministeren her give tilsagn om, at i den udstrækning, der ikke er en proportionalitet i strafudmålingen, vil ministeren være med til at sikre, at det bliver gennemført under udvalgsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det er da et spørgsmål, der egner sig udmærket til at drøfte under udvalgsbehandlingen. Jeg vil gerne gentage, hvad hovedsigtet er med min del af lovforslaget: Det er jo også at indskærpe både for den ene og for den anden, at det er uacceptabelt med socialt snyd, og at vi jo skal gøre os klart, at intet hæderligt arbejde i det her land kan konkurrere med kombinationen af sort arbejde og offentlig understøttelse.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Den retorik er vi jo fuldstændig enig i. Det, vi har forsøgt at sige bredt her, i hvert fald fra oppositionens side, er, at når man gennemgår lovforslaget, så er der altså en skævvridning i forhold til, at det er lønmodtagere, der bliver straffet og straffet uforholdsmæssig hårdt i forhold til arbejdsgiverne. Og eftersom det er arbejdsgiverne, der har ledelsesretten, må det også være arbejdsgiverne, der har det største ansvar for at sikre, at ansættelsesforholdene er i orden. Det er